

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121347534
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6121347534.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35724803, so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, zastúpeného právnym zástupcom Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53255739, so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Marek Baraník, advokát a konateľ, proti žalovanému Y. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v M., S. E.. XXXX/XX, o zaplatenie 1.868,42 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 13Csp/38/2021-116 zo dňa 30.11.2021, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok) a žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním a nesporných skutkových tvrdení strán, podľa ktorého „právny predchodca žalobcu (L. L., a.s.) a žalovaný uzavreli zmluvu o osobnom účte zo dňa 18.06.2014; predmetom zmluvy bola zmena podmienok vedenia účtu F. X. na osobný účet č. XXXXXXXXXX/XXXX a jeho vedenie bankou pre klienta s možnosťou poskytnutia povoleného prečerpania k účtu po splnení podmienok uvedených v obchodných podmienkach banky pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a MIKRO podnikateľom účinným od 01.07.2007 (čl. 3 zmluvy); v čl. II bod 1 zmluvy je obsiahnuté vyhlásenie klienta, že sa oboznámil so súčasťami zmluvy, ktorými sú VOP, OP1 až OP3, sadzobník poplatkov; podľa čl. II bod 5 zmluvy sa zmluva uzatvára na dobu neurčitú, pokiaľ nie je dohodnuté inak; podľa čl. 4.1.17 VOP banka je oprávnená, na požiadanie klienta, povoliť debetný zostatok na účte; v prípade ak banka takejto žiadosti vyhovie, oznámi svoje rozhodnutie klientovi; v oznámení uvedie základné údaje povoleného debetného zostatku; klient súhlasí s podmienkami uvedenými v oznámení tým, že začne čerpať peňažné prostriedky z účtu i keď nebude existovať jeho pohľadávka z účtu; banka je oprávnená požadovať úroky z takto čerpaných prostriedkov, pričom výšku úroku určí zverejnením; podľa čl. 7.6.1 VOP ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednanja zo strany klienta a/alebo jeden z dôvodov v písm. a) až p) banka je oprávnená vypovedať zmluvu o úvere alebo od nej odstúpiť; účinnosť výpovede banky nastáva okamžite, bez výpovednej lehoty, dňom jej doručenia

klientovi; odstúpením od zmluvy o úvere nezaniká záväzok klienta splatiť pohľadávku banky vrátane jej príslušenstva; podľa bodu C čl. 9.2 OP3 banka v prípade, ak dlžníkovi poskytne povolené prečerpanie na základe úverovej zmluvy inej ako zmluva o povolenom prečerpaní, oznámi dlžníkovi poskytnutie povoleného prečerpania a stanoví v tomto oznámení maximálnu výšku povoleného prečerpania, do ktorej dlžník môže povolené prečerpanie využívať; výšku povoleného prečerpania stanoví banka najmä na základe zhodnotenia bonity dlžníka; listom zo dňa 13.05.2016 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 30.04.2016 v sume 102,06 € a vyzval žalovaného na jej úhradu do 15 dní od doručenia tejto výzvy; listom zo dňa 13.04.2019 právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy, na základe ktorej banka žalovanému poskytla vedenie účtu č. L XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX; vyzval žalovaného k úhrade pohľadávky ku dňu vyhotovenia tohto oznámenia v sume 3.342,99 € v lehote do 7 dní od doručenia tohto oznámenia; napokon listom zo dňa 22.08.2019 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že pohľadávka z nepovoleného debetu na účte žalovaného je ku dňu 22.08.2019 v sume 3.391,61 € s tým, že ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená pohľadávku postúpiť tretej osobe; pohľadávka, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporového konania, bola žalobcovi postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019 od postupcu L. L., a.s., ktorú zmluvu žalobca predložil a túto skutočnosť oznámila banka žalovanému listom zo dňa 10.12.2019“.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie „z vykonaného dokazovania mal preukázané, že právny predchodca žalobcu (L., a.s.) uzatvoril dňa 18.06.2014 so žalovaným zmluvu o osobnom účte, v rámci ktorej bolo v bode 3 dohodnuté poskytnutie povoleného prečerpanie po splnení určených podmienok; zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú; hoci L., a.s. odstúpila od zmluvy listom zo dňa 13.04.2019, nie je zrejmé, kedy nastali účinky odstúpenia (v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka doručením), nakoľko žalobca nepredložil doklad o doručení odstúpenia žalovanému; žalovaný bol v spore nečinný, v dôsledku čoho boli skutkové tvrdenia žalobcu nesporné v zmysle § 151 ods. 1 CSP; nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému peňažné prostriedky, avšak v akej výške žalobca netvrdil ani nepreukázal; v predloženej zmluve o osobnom účte nie sú upravené podmienky čerpania peňažných prostriedkov, ani podmienky ich splácania, ani podmienky pri neplnení zmluvných povinností tak, ako žalobca tvrdí v žalobe; predložená zmluva nie je zmluvou o úvere v zmysle § 497 až § 507 Obchodného zákonníka, ale zmluvou o osobnom účte v zmysle § 708 a nasl. Obchodného zákonníka“; podľa súdu prvej inštancie „preskúmanie vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna sporová strana nenamieta (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 205/2009 zo dňa 29.06.2010); na základe uvedeného rozhodnutia súdu vyššej inštancie, než žalobcom uvádzané rozhodnutia krajských súdov v iných veciach, ktorými súd v tomto konaní nie je viazaný, súd skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, hoci žalovaný túto skutočnosť nenamietal; v konaní sa žalobca ako postupník domáha voči žalovanému zaplatenia pohľadávky, ktorú mal nadobudnúť od postupcu (banky) na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019; pri tzv. bankových úveroch, kde postupcom pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky na tretiu osobu, je ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách vo vzťahu k ustanoveniu § 524 OZ právnu normou *lex specialis*, ktorá sa uplatní prednostne a stanovuje zákonné podmienky platného postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu, ktorá nie je bankou, pričom vyžaduje ich súčasné splnenie a to preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018); podľa rozsudku NS SR sp. zn. 7Cdo 26/2017 z 28. marca 2018, podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané); nerešpektovanie tejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ)“; súd prvej inštancie ďalej argumentoval, že „zmluva o osobnom účte bola uzatvorená na dobu neurčitú; žalobca predložil odstúpenie od zmluvy zo strany banky zo dňa 13.04.2019, bez dokladu o jeho doručení žalovanému; v spise sa nachádza len jeden podací hárok a to k pokusu o zmier zo dňa 05.11.2020 adresovaný právnym zástupcom žalobcu žalovanému; pritom k postúpeniu pohľadávky malo dôjsť zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019; ani k výzvam z čl. 76 a čl. 77 spisu žalobca nepredložil doklad o ich doručení žalovanému; tiež nebol predložený žiaden dôkaz, že by banka poskytla žalovanému peňažné prostriedky, v akej výške, a že by sa jeho dlh stal splatným; nakoľko zákon o bankách vyžaduje pre platné postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu kumulatívne splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8, pričom žalobca nepreukázal, že by bola žalovanému pred postúpením pohľadávky zaslaná výzva banky na splatenie splatného dlhu, súd dospel k záveru, že

zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019 je neplatný právny úkon v zmysle 39 OZ pre jeho rozpor so zákonom (§ 92 ods. 8 zákona o bankách) a teda aktívna vecná legitímácia žalobcu v spore nie je daná, preto žalobu v celom rozsahu zamietol; súd záverom poukazuje napr. na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6CoCsp/9/2021 z 28.04.2021 podľa ktorého „argumentácia žalobcu (totožného ako v tomto spore pozn. súdu) o tom, že preukázanie doručenia výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nebolo sporné, keď žalovaný túto skutočnosť nepoprel, neobstojí; ochrana pred dôsledkami možnej absolútnej neplatnosti právneho úkonu v podobe preskúmania podmienok platného postúpenia pohľadávky v zmysle vyššie uvedeného je imanentnou súčasťou skúmania aktívnej vecnej legitímácie ex offa, pričom je vecou žalobcu svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní preukázať; ani prípadná pasivita žalovaného nemôže nahradiť povinnosť žalobcu uviesť svoje tvrdenia, ktoré je v konaní povinný relevantným spôsobom preukázať“ (z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 246/2019 z 11.06.2019 tiež vyplýva, že pasivita žalovaného v konaní nemá mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1, 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok“; na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

1.4 Súd prvej inštancie ťažiskovo rozhodol s poukazom na ustanovenia § 708 a nasledujúce Obchodného zákonníka v spojení s § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 prvá veta, 2 a 3, § 54 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 2, § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 1 ods. 2, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch“) a s poukazom na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (v znení účinnom v čase postúpenia) a § 149, § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, § 153 ods. 1 a C.s.p.; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože „bol v spore nečinný a preukázateľne mu žiadne trovy nevznikli“.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 22.12.2021 (č.l. 125-129 spisu); rozsudok súdu prvej inštancie napadol v celom rozsahu; vyjadril názor, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); v odvolaní konkrétne podrobne vyjadril nesúhlas s názorom súdu prvej inštancie, že nie je v spore aktívne vecne legitímovaný pre nepreukázanie zaslania výzvy banky na splatenie splatného dlhu pred postúpením pohľadávky, pretože v konaní predložil relevantný doklad o odoslaní výziev (doručenka) a riadne preukázal, že jeho právny predchodca L. L., a.s. splnil všetky zákonné podmienky postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., keď v tomto smere uviedol, že:

(1) žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 13.09.2018, kedy naposledy titulom úveru uhradil postupcovi plnenie v sume 23,68 €, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 09.12.2019); žalovaný bol tak v omeškaní viac ako 365 dní (spolu 1220 dní podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok) a súčasne bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj (1) výzvou na zaplatenie zo dňa 13.05.2016, (2) výzvou zo dňa 15.01.2019 označenou ako „výpoveď zmluvy“, ku ktorej žalobca priložil aj doklad o doručení (doručenku) a (3) výzvou zo dňa 13.04.2019 označenou ako „odstúpenie od zmluvy“, ku ktorej žalobca priložil aj doklad o doručení (doručenku); žalovaný bol teda v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní; nestotožnil sa ani s tvrdením súdu prvej inštancie, že nie je zrejmé, kedy nastali účinky odstúpenia od zmluvy, nakoľko podľa názoru súdu žalobca nepredložil doklad o doručení odstúpenia žalovanému, pretože výzva (odstúpenie od zmluvy) zo dňa 13.04.2019 bola žalovanému zasielaná formou poštovej prepravy, k čomu priložil doručenkou, avšak žalovaný si predmetnú písomnosť neprevzal v odbernej lehote; rovnako zasielal formou poštovej prepravy žalovanému výzvu zo dňa 15.01.2019, ku ktorej priložil doklad o preukazujúcej jej doručení; s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 9CoCsp/81/2020 zo dňa 16.03.2021 vyjadril názor, že „ak účastník právneho vzťahu tvrdí, že určitý adresovaný právny úkon

vykonan, napríklad protistranu na niečo vyzval, je zrejmé, že tým tvrdí aj to, že zabezpečil, aby sa právny úkon dostal do sféry dispozície protistrany, napríklad oznámením v bezprostrednom styku alebo odoslaním poštovou alebo inou prepravou“;

(2) ďalej žalobca (aj s poukazom na viaceré rozhodnutia krajských súdov ako súdov odvolacích) zdôraznil, že „napriek vyššie uvedeným skutočnostiam je potrebné dodať, že doručenie predmetných výziev nebolo medzi stranami sporu počas konania vôbec sporné, v dôsledku čoho žalobca doručenie predmetných výziev považoval za nesporné skutkové tvrdenie; žalovaný bol počas celého konania absolútne pasívny, žiadne skutkové tvrdenia žalobcu nepoprel a na súdne pojednávanie sa nedostavil; žalobca preto vníma napadnuté rozhodnutie za veľmi prekvapivé, kedy okresný súd napriek nespornosti skutkového stavu (vrátane nespornosti skutkových tvrdení ohľadom doručenia predmetných výziev žalovanému) vydal rozhodnutie, ktorým žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (...); v neposlednom rade žalobca poukazuje aj na skutočnosť, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že postupca, resp. žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky, avšak podľa názoru súdu žalobca nepreukázal v akej výške; k tomuto žalobca odkazuje na svoje vyjadrenie zo dňa 25.11.2021, ktorým ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní, pričom žalobca má za to, že nárok uplatnený podanou žalobou podľa jeho názoru preukázal predloženými dôkazmi v celom rozsahu, t.j. aj výšku uplatnenej sumy; žalobca opätovne uvádza, že súd v priebehu konania neprezentoval pred stranami sporu žiadnu skutočnosť ako spornú, ani nevyzval žalobcu na preukázanie skutočností, ktoré by vnímal ako sporné, v dôsledku čoho žalobca nadobudol objektívne očakávanie, že súd považuje žalobou uplatnený nárok za dôvodný v celom jeho rozsahu a nemá preto ani dôvod produkovať ďalšie dôkazy, ktoré by preukazovali takto riadne preukázaný nárok a navyšovať tak vzniknuté trovy právneho zastúpenia; vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má žalobca naďalej za to, že jeho nárok je riadne zdôvodnený a preukázaný listinnými dôkazmi (...); keďže skutkové tvrdenia (ohľadom doručovania výziev žalovanému zo strany postupcu a navyše za stavu kedy ich doručenie bolo preukázané relevantným dokladom o doručení, t.j. doručenkou) neboli protistranou popreté, v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaný bol postupcom riadne vyzvaný na zaplatenie omeškaných splátok a v čase postúpenia pohľadávky bol žalovaný napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní; na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. (...); žalobca pre úplnosť uvádza, že ničím nepopiera, že v zmysle ustanovenia § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, avšak v žiadnom prípade sa nestotožňuje s postupom vo veci konajúceho súdu, ktorý de facto popieral skutkové tvrdenia strán sporu (žalobcu), ktoré bolo potrebné v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 CSP považovať za nesporné; ak mal súd pochybnosti o skutkových tvrdeniach žalobcu ohľadom doručovania výziev zo strany postupcu - napriek nespornosti týchto skutkových okolností - potom podľa názoru žalobcu mohol v zmysle ustanovenia § 295 CSP vykonať aj bez návrhu žalovaného ďalšie dôkazy, napr. mohol dopytovať žalovaného, prípadne postupcu, na vyjadrenie k takto uvedeným skutkovým tvrdeniam žalobcu, prípadne mohol postupcu v zmysle edičnej povinnosti dopytovať za účelom predloženia dôkazov na preukázanie týchto žalobcových tvrdení; súd však podľa názoru žalobcu nepostupoval v zmysle ustanovenia § 295 CSP, nakoľko žiadne takéto dôkazy nevykonan, ale naopak z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovaného ako spotrebiteľa (t.j. slabšej strany) aktívne rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu a napriek ich nepopretiu zo strany žalovaného (a tým aj nespornosti v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 CSP) zamietol žalobu pre neunesenie dôkazného bremena (nepreukázanie týchto skutočností)“;

(3) na základe uvedeného vyjadril žalobca názor, že „mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania; pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu, predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok; splnenie podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru a výzvami postupcu“; na záver žalobca uviedol, že „rozhodnutie považuje za prekvapivé z toho dôvodu, že mu ani len nemohla vzniknúť povinnosť dodatočného tvrdenia za nespornosti skutkového stavu; splnenie podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. neboli medzi stranami

sporu sporné, pričom boli rozporované výlučne súdom, ktorý ako arbiter procesu celkom evidentne takýmto postupom de facto prevzal zastupovanie slabšej strany, ktorý postup mu však ustanovenie § 295 CSP neumožňuje; súd sa s vyššie uvedenými skutočnosťami v odôvodnení rozsudku dostatočne nevysporiadal, čo zakladá vadu zmätočnosti napadnutého rozhodnutia“; na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v zmysle vyhovenia žalobe v plnom rozsahu, resp. aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 01.04.2022 (č.l. 156 spisu) k odvolaniu žalobcu uviedol, že odvolanie nie je dôvodné, súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok je vecne správny; súhlasil so súdom prvej inštancie, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný pre nepreukázanie splnenia podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.; vyjadril názor, že ochrana pred dôsledkami možnej absolútnej neplatnosti právneho úkonu v podobe preskúmania podmienok platného postúpenia pohľadávky je imanentnou súčasťou skúmania aktívnej vecnej legitímácie z úradnej povinnosti, pričom žalobca je povinný svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní preukázať; vyjadril názor, že žalobca mal bremeno tvrdenia o uzavretí platnej písomnej zmluvy o poskytnutí úveru vo forme povoleného prečerpania na účte so všetkými náležitosťami, o reálnom poskytnutí peňažných prostriedkov a ich nevrátení, resp. nezaplatení dohodnutých úrokov, pričom žalobca všetky tieto skutočnosti riadne netvrdil, jeho žaloba je len rámcová s minimálnymi obsahovými náležitosťami; žalobca podľa neho nesplnil ani svoju povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, preto neunesol dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení; okrem neunesenia dôkazného bremena aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keď napriek predloženiu kópie obálok k odvolaniu nie je zrejmé, čo mu malo byť doručované, žalobca neunesol dôkazné bremeno ani ohľadne svojho tvrdenia o akomkoľvek dlhu žalovaného, keďže zo žaloby nie je zrejmé, akým spôsobom dospel k sume 1.868,42 €, t.j. akým spôsobom mal tento dlh vzniknúť a čo ho tvorí, pretože táto suma nie je podložená dôkazmi ani konkrétnymi skutkovými okolnosťami ohľadne jej vzniku; na základe uvedeného považoval napadnutý rozsudok za vecne správny a navrhol jeho potvrdenie.

2.3 Žalobca v odvolacej replike zo dňa 24.05.2022 (č.l. 167-168 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol len to, že nesúhlasí s názorom žalovaného o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie v spore, pretože v konaní bolo preukázané splnenie podmienok ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. pred postúpením pohľadávky z jeho právneho predchodcu (L. L., a.s.).

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.4 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietnutiu žaloby žalobcu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého

rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v plnom rozsahu poukazuje; na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil; z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.5 Odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd sa po preskúmaní veci stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanom spore boli splnené zákonné podmienky na zamietnutie žaloby žalobcu; pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.); medzi stranami nebol sporný spotrebiteľský charakter sporu; medzi stranami nebolo sporné ani samotné uzavretie spornej zmluvy o osobnom účte zo dňa 18.06.2014 ani jej obsah; medzi stranami zostalo (ťažiskovo v odvolacom konaní) sporné právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný, pretože nepreukázal splnenie podmienok ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. pred postúpením pohľadávky zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019.

4.6 Zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním v prejednávanom spore vyplýva, že právny predchodca žalobcu L. L., a.s., a žalovaný uzavreli zmluvu o osobnom účte zo dňa 18.06.2014, na základe ktorej bolo žalovanému okrem iného povolené prečerpanie účtu; právny predchodca žalobcu listom zo dňa 13.04.2019 odstúpil od uvedenej zmluvy a vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy 3.342,99 € do 7 dní od doručenia výzvy; doručenie odstúpenia od zmluvy a výzvy na úhradu dlžnej sumy žalovanému pred postúpením pohľadávky nebolo preukázané; právny predchodca žalobcu listom zo dňa 22.08.2019 vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy z nepovoleného prečerpania v sume 3.391,61 € a upozornil ho na možnosť postúpenia pohľadávky tretej osobe, pričom doručenie výzvy žalovanému pred postúpením pohľadávky nebolo preukázané; zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 19.12.2019 bola pohľadávka voči žalovanému z titulu zmluvy o osobnom účte postúpená na žalobcu; právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky na žalobcu listom zo dňa 10.12.2019.

4.7.1 Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanom spore je správne.

4.7.2 Podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom vecná legitímácia je potrebné rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva; podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom aktívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva uplatňovaný nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní a pod pojmom pasívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalovaného, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva povinnosť splniť nárok žalobcu uplatnený žalobou v sporovom konaní; skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta; aktívne vecne legitimovaná je tak strana, ktorá tvrdí a je schopná preukázať, že je nositeľom tvrdeného hmotného práva a pasívne vecne legitimovaná je strana, o ktorej žalobca tvrdí, že je nositeľom tvrdenej hmotnoprávnej povinnosti a v konaní to aj skutočne preukáže; výsledok skúmania vecnej legitímácie strán (aktívnej a pasívnej) sa prejaví v rozhodnutí vo veci samej; nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu alebo pasívnej vecnej legitímácie žalovaného vedie vždy k zamietnutiu žaloby; aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného skúma súd samostatne (oddelene), preto na zamietnutie žaloby postačuje záver o neexistencii ktorejkoľvek z nich; skúmanie danosti vecnej legitímácie strán v konkrétnom spore je závislé od konkrétneho hmotného práva, ktorého aplikácia prichádza do úvahy na dokazovaním zistený, resp. nesporný skutkový stav veci. Aktívnu vecnú legitímáciu v spore je možné nadobudnúť aj postúpením pohľadávky, ktorá je predmetom konania.

4.7.3 Súd prvej inštancie skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v prejednávanej spore a dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom nároku voči žalovanému, ktorý uplatnil žalobou. Žalobca v podanom odvolaní okrem iného namietal, že aktívnu vecnú legitímáciu nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávok, pričom oznámenie o postúpení pohľadávok bolo bankou ako postupcom žalovanému oznámené.

4.7.3.1 Postúpenie pohľadávky podľa § 524 a nasledujúce Občianskeho zákonníka zakladá nový záväzok len medzi postupníkom a postupcom; obsah nového záväzku je prechod pohľadávky z majetku postupcu do majetku postupníka; obsah pôvodného záväzku sa postúpením nemení a samotným uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky sa nemení ani postavenie dlžníka; jeho postavenie sa mení až tým, že mu postúpenie postupca alebo postupník oznámi (§ 526 Občianskeho zákonníka); nemení sa nič na jeho postavení dlžníka, teda na jeho povinnosti dlh splatiť; postavenie dlžníka sa po tom, ako mu niektorý z účastníkov zmluvy o postúpení pohľadávky postúpenie oznámi spôsobom predpokladaným v ustanovení § 526 Občianskeho zákonníka, mení len v tom, že namiesto pôvodnému veriteľovi musí dlh splniť postupníkovi; pokiaľ mu postúpenie neoznámia, musí plniť pôvodnému veriteľovi a takýmto plnením sa zbaví záväzku (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/82/2005 zo dňa 28.11.2007).

4.7.3.2 Súdna prax dospela k záveru, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky; súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení; dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/210/2001 zo dňa 11.06.2003 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 119/2003); zo skutkových okolností veci, v ktorej bolo vydané uvedené rozhodnutie R 119/2003 vyplýva, že riadne doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky zo strany postupcu dlžníkovi bolo v uvedenom konaní nepochybne preukázané.

4.7.3.3 Neskoršia súdna prax sa čiastočne odklonila od uvedeného názoru v tom zmysle, že dlžník je oprávnený domáhať sa skúmania platnosti postúpenia, ak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore so zákonom, kedy nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo preukázal postupník (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/49/2008 zo dňa 14.05.2008, ale najmä rozsudok sp. zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.01.2009 uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 46/2009); túto súdnu prax odobril aj ústavný súd (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/337/2012 zo dňa 03.07.2012).

4.7.3.4 Názor, že oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, však zostal vo všeobecnosti nedotknutý (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS/409/2013 zo dňa 11.09.2014, ktorý odmietol názor súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v incidenčnom konaní sp. zn. 1Cbi/48/2009, resp. sp. zn. 2CoKR/56/2010, že bolo nevyhnutnosťou a ich zákonnou povinnosťou z vlastnej iniciatívy skúmať platnosť zmlúv o postúpení pohľadávok, ktorými mal postupník uplatňované pohľadávky nadobudnúť, aj keď to dlžník nenamietal, pretože podľa ústavného súdu to nezodpovedá zákonnej úprave ani ustálenej súdnej praxi, keď podľa ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že oznámenie postúpenia doterajším veriteľom zbavuje dlžníka práva požadovať predloženie zmluvy o postúpení; dlžník tak nemá právo ani zisťovať, či vôbec nejaká zmluva bola uzatvorená a nemôže namietat ani nedostatky jej platnosti, ibaže by k postúpeniu pohľadávky došlo v rozpore so zákonom; inak je vo vzťahu k dlžníkovi postúpenie založené len na oznámení veriteľa o tom, že došlo k postúpeniu, t.j. zmene veriteľa podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka; podľa ústavného súdu je nerozhodné, či je toto oznámenie kryté aj kauzálnym vzťahom (titulom) medzi postupcom a postupníkom, teda zmluvou o postúpení pohľadávky, ktorej existencia je relevantná len vo vzťahu postupcu a postupníka, ktorí sa prípadne môžu navzájom voči sebe domáhať vydania bezdôvodného obohatenia; na základe uvedeného ústavný súd zjednodušený záver súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu, že skúmanie platnosti zmlúv o postúpení pohľadávok je akoby automaticky a bez ďalšieho súčasťou kompetencie súdu v každom konaní, v ktorom sa daná pohľadávka uplatňuje, považoval na pozadí existujúcej zákonnej úpravy za arbitrárny a nezodpovedajúci požiadavkám práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.

1 Ústavy Slovenskej republiky). V zmysle vyššie uvedeného právnou skutočnosťou, na ktorú hmotné právo viaže zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie, je oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky; dlžník v tomto prípade nie je oprávnený namietat' neexistenciu alebo neplatnosť samotnej zmluvy o postúpení pohľadávok, pretože ak podľa hmotného práva na určenie osoby oprávnenej prijať plnenie dlžníka postačuje oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi bez ohľadu na existenciu alebo platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, nemôže byť táto skutočnosť významná ani v súdnom konaní; súd skúma predovšetkým čo je dané podľa hmotného práva a to sa nemení len preto, že dôjde k sporu (v podrobnostiach porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/4148/2014 zo dňa 30.03.2015); na druhej strane však na prípadnú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok pre rozpor so zákonom (napríklad § 525 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka; § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.) je však súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti, pretože absolútne neplatný právny úkon podľa hmotného práva nespôsobuje žiadne právne následky.

4.7.3.5 Uvedené závery v plnom rozsahu platia za predpokladu, že k postúpeniu pohľadávky dôjde pred začatím konania (ide o skúmanie vecnej legitímácie sporových strán). Len pre úplnosť odvolací súd udáva, že rozdielna situácia vo vzťahu k nutnosti preukázať postúpenie pohľadávky predložením zmluvy o postúpení pohľadávky nastáva v prípade, že k postúpeniu pohľadávky dôjde po začatí konania a je na základe príslušného procesného návrhu potrebné rozhodnúť o zmene strán sporu podľa § 80 ods. 1 a 2 C.s.p. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/546/2014 zo dňa 10.09.2015).

4.7.3.6 Z ustanovenia § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka súčasne vyplýva, že v prípade, ak by postupca svoju notifikačnú povinnosť voči dlžníkovi nespĺnil, je potrebné, aby postúpenie pohľadávky preukázal dlžníkovi postupník; na rozdiel od postupcu, ktorý dlžníkovi postúpenie pohľadávky oznamuje bez toho, že by musel čokoľvek dokazovať, je v prípade postupníka potrebné, aby postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal; preukázaním sa má na mysli predloženie písomnej zmluvy o postúpení pohľadávky dlžníkovi; v prípade vymáhania nároku postupníkom súdnou cestou stačí, ak je okolnosť postúpenia pohľadávky súčasťou skutkového odôvodnenia žaloby a preukázaná priloženými dôkazmi (ako prílohami žaloby) s tým, že dorúčením žaloby je oznámené (resp. preukázané v prípade absencie oznámenia postupcu) postúpenie pohľadávky žalovanému ako dlžníkovi.

4.7.3.7 Odvolací súd po vyššie uvedenom zhodnotení právnej úpravy a relevantnej súdnej praxe vzhľadom na konkrétne skutkové okolnosti prejednávaneho sporu uvádza, že súd prvej inštancie bol oprávnený skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019, ktorou mal žalobca nadobudnúť spornú pohľadávku voči žalovanému, pretože na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie ju predložil samotný žalobca; súdna prax pripustila možnosť skúmania platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky v prípade postúpenia pohľadávky v rozpore so zákonom; v prejednávanom spore súd dôvodne skúmal platnosť postúpenia spornej pohľadávky voči žalovaným v dôsledku postupu v rozpore s ustanovením zákona, ktoré slúži na ochranu žalovaného ako klienta banky (pôvodného veriteľa); skúmanie platnosti postúpenia bolo preto správne, pretože predstavuje overenie dodržania zákonného ustanovenia, ktorého účelom je ochrana žalovaného (spotrebiteľa), ktorej sa inak nemôže domôcť. Samotné doručenie oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky žalovanému nebolo medzi stranami sporné.

4.7.3 Odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne neplatnosti predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019 vo vzťahu k postúpeniu spornej pohľadávky pôvodného veriteľa L. L., a.s., voči žalovanému z uzavretej zmluvy o osobnom účte na žalobcu pre nesplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov, ktorého prvá a druhá veta ku dňu 09.12.2019 zneli: „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva;

to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok“. Z uvedeného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky) jednoznačne vyplýva, že právo banky na postúpenie pohľadávky voči dlžníkovi tretej osobe vznikne až po splnení zákonných podmienok, t.j. omeškanie dlžníka s plnením peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní napriek písomnej výzve na plnenie (podľa odvolacieho súdu časť druhej vety za bodkočiarkou sa vzťahuje len na možnosť banky postúpiť pohľadávku aj napriek jej čiastočnej úhrade v prípade, ak omeškanie klienta presiahlo jeden rok, nemá však vplyv na povinnosť banky písomne vyzvať dlžníka na plnenie). Účelom uvedeného ustanovenia je ochrana klientov pred postúpením pohľadávky voči nim pred splnením na subjekty, ktoré nepodliehajú dohľadu národnej banky. Zákonné predpoklady na vznik práva postúpiť pohľadávku musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Postúpenie pohľadávky napriek nesplneniu zákonných podmienok predstavuje postup v rozpore so zákonom, ktorý má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok (vo vzťahu k tejto pohľadávke) podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolacieho súdu predstavuje uvedené ustanovenie špeciálnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku. Predmetné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. nemá charakter len ochrany bankového tajomstva, pretože i keď je zaradené v časti zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách upravujúcej bankové tajomstvo, podľa obsahu nejde len o bankové tajomstvo v zmysle úpravy podmienok sprístupnenia neverejných informácií o klientovi tretej osobe, ale o nadobudnutie pohľadávky a všetkých práv s ňou spojených, čo jednoznačne presahuje inštitút bankového tajomstva (zaradenie ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách do časti o bankovom tajomstve považuje odvolací súd za nedôslednosť zákonodarcu, čo potvrdila aj neskoršia úprava, pretože s účinnosťou od 10.06.2013 došlo zákonom č. 132/2013 Z. z. k zmene označenia uvedenej časti zákona na „ochrana klientov a bankové tajomstvo“); k záveru, že nedodržanie podmienok predmetného ustanovenia zo strany banky pred postúpením pohľadávky na tretiu osobu bez súhlasu dlžníka spôsobuje neplatnosť postúpenia dospela aj súdna prax (porovnaj rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018 a sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018 uverejnený v zbierke ako R 60/20108). Z vykonaného dokazovania nevyplýva doručenie písomnej výzvy na plnenie žalovanému pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019 (k žalobe síce žalobca priložil odstúpenie od zmluvy zo dňa 13.04.2019, ako aj výzvu zo dňa 13.05.2016, resp. výzvu zo dňa 22.08.2019, ktoré mal realizovať ešte jeho právny predchodca, doručenie týchto listín do dispozičnej sféry žalovaného však žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal), táto zmluva je tak v časti postúpenia spornej pohľadávky voči žalovanému na žalobcu neplatná pre rozpor so zákonom, pretože bez preukázania doručenia písomnej výzvy na plnenie žalovanému pred uzavretím uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávok nebolo v prejednávanej spore preukázané splnenie zákonných podmienok na postúpenie pohľadávky voči žalovanému z uzavretej zmluvy na žalobcu ako tretiu osobu; žalobca preto spornú pohľadávku od pôvodného veriteľa L. L., a.s., zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019 platne nenadobudol. Zamietnutie žaloby žalobcu z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie v dôsledku absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019 vo vzťahu k spornej pohľadávke voči žalovanému zo strany súdu prvej inštancie bolo preto vecne správne.

4.7.4 Odvolací súd pre úplnosť udáva, že písomnú výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ktorej doručenie žalovaným pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok nebolo v prejednávanej spore preukázané) je potrebné považovať za hmotnoprávny úkon, na nastúpenie účinkov ktorého sa vzťahuje ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka (t.j. aby vyvolalo zamýšľaný hmotnoprávny účinok musí sa dostať do dispozičnej sféry adresáta); takýto záver však vo vzťahu k žalovanému z vykonaného dokazovania nevyplýva; aplikáciu tohto kogentného ustanovenia Občianskeho zákonníka nemôžu strany vylúčiť svojou dohodou; preto bez doručenia písomnej výzvy na plnenie do dispozičnej sféry žalovaným nemohli byť splnené podmienky ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.; platí, že už samotné nepreukázanie splnenia podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, t.j. nepreukázanie dôjdenia (písomnej) výzvy na zaplatenie omeškanej časti pohľadávky do dispozičnej sféry klienta pred postúpením pohľadávky banky na tretiu osobu postačuje na prijatie záveru o neplatnosti postúpenia v čase jeho realizácie na žalobcu pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a tým aj pre záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanej spore. Pokiaľ žalobca dôkazy o doručení niektorých výziev žalovanému priložil až k podanému odvolaniu, na tieto nemohol odvolací súd prihliadať pre nesplnenie podmienok podľa § 366 C.s.p.

4.8 Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu, podľa ktorej jeho skutkové tvrdenie v žalobe o doručení výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. žalovanému pred postúpením pohľadávky nebolo zo strany žalovaného výslovne popreté, preto z neho mal súd prvej inštancie vychádzať ako z nesporného skutkového stavu odvolací súd poukazuje na aktuálnu súdnu prax, podľa ktorej „v sporovom súdnom konaní súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti; dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje banku“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021); pri skúmaní aktívnej vecnej legitimitácie postupcu v spotrebiteľskom spore je potrebné prihliadať na skutočnosť, že nesplnenie zákonných podmienok na postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (porovnaj napríklad rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018 alebo sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018 zverejnený v zbierke ako R 60/2018); na absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliada súd v spore z úradnej povinnosti (ex offa); preto v spotrebiteľskom spore je žalobca (postupník) povinný nielen tvrdiť, ale súčasne aj preukázať splnenie zákonných podmienok postúpenia spornej pohľadávky za účelom posúdenia, či sporná pohľadávka bola na neho postúpená platne; len samotné tvrdenie splnenia zákonných podmienok postúpenia pohľadávky nie je postačujúce, pretože bez ich preukázania nie je možné posúdiť platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, na prípadnú absolútnu neplatnosť ktorej musí súd prihliadať z úradnej povinnosti; súčasne ak žalobca len tvrdí splnenie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky bez ich preukázania, nie je súd povinný ho na predloženie dôkazov vyzvať (ustanovenie § 150 ods. 2 C.s.p. dopadá len na doplnenie skutkových tvrdení, ktoré sú obsahom bremena tvrdenia, nie dôkazného bremena); ohľadne splnenia zákonných podmienok postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v spotrebiteľskom spore tak žalobcu zaťažuje bremeno tvrdenia a súčasne aj dôkazné bremeno, dôsledkom nesplnenia ktorých môže byť zamietnutie žaloby z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu (postupníka) v spore; pasivita žalovaného (spotrebiteľa) v spore je preto z tohto dôvodu bez právneho významu. Súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol; na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj jeho právne posúdenie vo vzťahu k nedostatku aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu v prejednávanom spore však považuje odvolací súd za správne a obsahom uplatnených odvolacích dôvodov sa ich podľa odvolacieho súdu žalobcovi nepodarilo spochybníť (body 4.4 až 4.8 odôvodnenia); odvolací súd nezistil ani tvrdené porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, pretože, pretože súd prvej inštancie nebol povinný vyzvať žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení (išlo o unesenie dôkazného bremena), resp. predloženie dôkazov, keď pasivita žalovaného v tomto smere bola bez právneho významu (bod 4.8 odôvodnenia); nakoľko súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo zisteného skutkového stavu vytvoreného dokazovaním a nespornými skutkovými tvrdeniami strán, nemohlo ísť ani o prekvapivé rozhodnutie; žalobca sa pojednávania nariadeného na deň 30.11.2021 nezúčastnil, svoju neúčasť ospravedlnil písomným podaním zo dňa 25.11.2021, ale zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplýva povinnosť súdu osobitne žalobcu upozorniť, že mieni jeho žalobu zamietnuť pre neunesenie dôkazného bremena (samotné presvedčenie žalobcu o dôvodnosti jeho žaloby je bez právneho významu).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a to vrátane závislého výroku (§ 379 písm. a/ C.s.p.) o trovách konania pred súdom prvej inštancie (druhý výrok), ktorý bol vecne správny a odôvodnený plným úspechom žalovaného v spore, ktorému však v konaní pred súdom prvej inštancie z dôvodu pasivity žiadne trovy nevznikli.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, vznikol mu proti plne neúspešnému žalobcovi (odvolateľovi) nárok na plnú náhradu trov konania (100 %); žalovaný však v odvolacom konaní neuplatnil žiadne trovy konania, preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznal (porovnaj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/544/2015 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018 uverejnené v zbierke ako R 72/2018).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 C.s.p. (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže súčasne so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C.s.p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.